

Anna Vilajosana: «M'interessa la vida i la recerca de la bellesa. Quan escric busco la meua veu més personal i procuro explicar la realitat que m'envolta a partir de les vivències quotidianes»

Anna Vilajosana Garcia és periodista, tècnica de comunicació, gestora de projectes i escriptora, el 22 de desembre del 2020 va ser nomenada presidenta d'Òmnium Bages-Moianès i des del gener de 2021 exerceix de cap de Comunicació i relacions institucionals de l'Institut Català de la Salut a la Catalunya Central. Es va iniciar a la revista El Pou de la gallina i ha treballat en diversos mitjans: Ràdio Ciutat, Televisió de Manresa, Flaix FM i Regió7, i a Ona Centre a Manresa, com a directora. Va ser coordinadora del Projecte Educatiu de Ciutat i del Col·legi de Periodistes a la Catalunya Central i és autora dels llibres "Sentir Manresa" i "La força de l'ànima", entre d'altres.

Anna Vilajosana. | Foto: Francesc Rubí.

? Quin va ser el teu primer contacte amb el món de la comunicació?

? Vaig començar com a redactora i muntadora a la revista **El Pou de la gallina**, on vaig estar de 1988 a 1993. Amb la Montserrat Ayala, vam arribar-hi amb moltes ganes d'aprendre. En tinc un record molt bo i va ser un complement ideal de l'etapa d'estudiant. Poder compatibilitzar la formació teòrica de la facultat amb el dia a dia de la revista, les reunions maratonianes i la redacció de reportatges va ser una sort. Més endavant, des d'octubre de 2013 a gener de 2015, vaig tornar-hi com a columnista.

? Com van ser els teus inicis en el món de la ràdio?

? L'octubre de 1989, també amb la meua amiga i companya de professió Montserrat Ayala, vaig entrar com a col·laboradora a Ràdio Ciutat, que era al carrer Nou. Vam fer programes com *Ho hauries dit mai?*, un espai setmanal d'entrevistes a personatges destacats del món de la cultura i l'espectacle, i *D'avui en vuit*, una agenda setmanal sobre les activitats culturals de la comarca. Més endavant, amb Felip González de director, vaig fer informatius.

? Paral·lelament, entres al món de la televisió local?

? Sí. I tant! Vaig estar una temporada a Televisió de Manresa, quan era a la Bonavista. Era una associació que portaven persones com la Ignàsia Bohigas. Preparava les notícies de l'informatiu diari que fèiem al vespre i que presentava la Núria Bacardit. Feia la carrera de periodisme i tenia ganes de tocar totes les tecles: la premsa escrita al **Pou**, la ràdio, que em va permetre descobrir els micros, i la tele, les càmeres i el muntatge audiovisual. Però t'he de dir que després d'haver provat tots els mitjans em quedo amb la ràdio. Com a oient és el meu mitjà preferit. Tot i que, per treballar-hi, em quedo amb la premsa escrita.

Foto: Francesc Rubí.

Flaix FM

? Com va ser que tornessis a la ràdio?

? En aquell moment començava una nova ràdio a Catalunya, Flash FM -Ara Flaix FM-, un projecte innovador i trencador, encapçalat per Carles Cuní i Miquel Calçada, *Mikimoto*. Hi treballava quan l'emissora va estrenar els estudis al carrer de Pompeu Fabra. Aleshores, hi havia l'Ignasi Ribas, el Lluís Piqué, entre d'altres, i el Joan Barbé n'era el director. Hi vaig fer de redactora i locutora d'informatius, també hi feia programes com *A fons*, un espai de debat, i *Sense manies*, d'entrevistes en profunditat. També vaig participar en la tertúlia *Cafè, copa i pagues tu*. En tinc molt bon record!

Regió7

? En acabar la carrera, passes a treballar de redactora a Regió7?

? Sí, amb un contracte de jornada sencera, des del 1994 fins al desembre del 2001. M'hi vaig incorporar com a redactora, a la secció de societat *Manresa*, que aleshores dirigia el Marc Marcé. Vaig fer molts bons companys, com el Joan Piqué, i vaig aprendre-hi l'ofici. Em va fer molta il·lusió tornar-hi al cap dels anys com a col·laboradora a la secció d'opinió, primer fent una columna a les pàgines interiors i, més endavant, publicant a la contraportada un article que va acompanyat sempre d'una fotografia del Xavi Serrano. És un projecte compartit.

-Què vols explicar en aquesta contraportada?

? Quan el director de *Regió7* em va convidar a escriure-hi només em va dir una cosa: "Escriu el que vulguis, però millor que no sigui de política, que d'això en parla tothom". En els meus articles setmanals soc jo en estat pur. M'interessa la vida i la recerca de la bellesa a tot arreu. És la meua manera d'estar en aquest món i, potser, també una forma de sobreviure. Quan escric sempre busco la meua veu més personal. Procuo explicar la realitat que m'envolta a partir dels detalls i de les vivències quotidianes. Relato el que sento, el que veig. El llibre *Sentir Manresa*, també segueix aquesta línia. No idealitzo la ciutat, el que faig és mirar-la des d'un altre punt de vista, amb ulls nous i amb respecte, com miraries una persona que estimes i que saps que no és perfecta. Intento buscar sempre la bellesa i t'asseguro que quan la busques la trobes. Soc proactiva i positiva per voluntat expressa. Escric el que m'agradaria llegir i em sento molt lliure per fer-ho. Amb aquestes articles no faig periodisme perquè no n'és l'objectiu. Són textos literaris que busquen un altre tempo de lectura.

Ona Centre

? De cop i volta, el 2002 vas decidir tornar a la ràdio?

? La Cadena Ona Catalana, en un moment d'expansió territorial, decideix instal·lar a Manresa Ona Centre, a la carretera de Vic. Em va fitxar com a directora el periodista Josep Puigbó, a qui vaig conèixer personalment en una entrevista en profunditat de les que publicàvem els dissabtes a *Regió7* i que es compartien amb altres diaris comarcals. Vaig ser la responsable de posar en marxa els estudis de l'emissora a la ciutat, amb cobertura a les comarques del Bages, el Berguedà i el Solsonès. Fèiem informatius amb el Josep Maria Sarri i la Mar Poyato, i altres col·laboradors com l'Aurora Rodríguez o el Marc Serena, el programa magazín diari *Històries d'aquí* i un d'entrevistes en profunditat, *Gent de casa*. També una tertúlia diària i uns quants estius vam organitzar al Passeig el programa *L'onada*. Vist en perspectiva, va ser un canvi molt gran passar de ser redactora de *Regió7* a dirigir una ràdio. Però soc així. M'agraden els projectes nous, atrevir-m'hi, intentar que la por a equivocar-me no sigui un fre. El pas per Ona Catalana em va permetre conèixer periodistes com Neus Bonet i Ariadna Oltra, que aleshores feia el trànsit, Dani Mateo, Quim Morales, Xavier Pérez Ezquerdo i Jaïr Domínguez, Rita Marzoa, Txell Bonet, Albert Malla o Pere Escobar.

? Per què l'experiència d'Ona Centre va durar poc?

? La vida dels mitjans de comunicació, moltes vegades, és convulsa. Problemes econòmics i diversos canvis d'accionariat van dur a la desaparició d'Ona Catalana, que va acabar a mans de la Cadena Ser. Em van plantejar si volia continuar en el nou projecte, però me'n vaig desvincular i vaig començar nova etapa.

Foto: Francesc Rubí.

Projecte Educatiu de Ciutat

? Com va ser la teva implicació en el Projecte Educatiu de Ciutat?

? Vaig coordinar el projecte per encàrrec de la regidora d'Educació. Era engrescador. Calia buscar complicitats i aliances ciutadanes per fer de Manresa una ciutat més educadora i treballar en l'execució de propostes per implicar les entitats i les escoles en el civisme i la cohesió social. El projecte el va coordinar primer el Pep Llenas, després ho vam fer conjuntament i l'última etapa la vaig assumir en solitari, amb el suport tècnic municipal de la Cristina Martín.

? Quina ha estat la teva activitat com a coordinadora del Col·legi de Periodistes?

? Havia estat membre del grup impulsor de la demarcació i començo a treballar-hi als pocs mesos que es va obrir la demarcació a Manresa. També amb Enric Badia, Felip González, Joan Francesc Domene i Montserrat Ayala, havia estat sòcia fundadora de l'Apunt, associació de periodistes de la Catalunya Central. La meua feina al col·legi era donar suport a la junta, formada per periodistes de casa nostra com Jesús Sagués, Salvador Redó, Enric Badia i Noemí Badrenas, entre d'altres, i consistia en l'organització de cursos i esdeveniments, gestió de xarxes, la relació amb els periodistes del territori i, entre d'altres, la coordinació amb el centre el Casino del cicle d'entrevistes Pessics de vida. La missió del col·legi és ser un punt de trobada per als periodistes, lluitar contra la precarietat laboral del sector i posar en valor la tasca que fan.

? Què és el més important del periodisme comunicatiu?

? El periodisme és fantàstic perquè és l'única professió que et permet conversar amb persones de diverses professions i perfils, des d'artistes a filòsofs o a presidents d'associacions de veïns, i fer-ho des del mitjà que més t'agradi. La professió m'ha obert moltes portes mentals. Si ets una periodista receptiva et qüestionen constantment què penses, contrastes fonts, escoltes opinions diferents de les teves... En aquest sentit, és una professió fabulosa i imprescindible. Et fa créixer. També ara, que treballo en l'àmbit de la comunicació corporativa, és important escoltar i explicar bé què està passant, aconseguir que la comunicació interna dins de les institucions flueixi. La mala comunicació és la causa de molts dels nostres problemes en les relacions personals i també com a societat.

? Ara ets responsable de Comunicació de l'Institut Català de la Salut a la Catalunya Central. Com va anar?

? Van convocar la plaça i m'hi vaig presentar. Treballo a la seu de la gerència territorial, a Sant Fruitós de Bages. La incorporació a l'empresa pública de salut més gran de Catalunya en temps de pandèmia és una experiència professional molt interessant i intensa, que podré valorar en detall més endavant. La comunicació és una peça clau en tot moment i ara encara més.

? Per què vas decidir acceptar la presidència d'Òmnium al Bages-Moianès?

? El Jordi Corrons, l'anterior president, i el Jordi Estrada, també expresident i membre de la junta, m'ho van proposar. M'ho vaig rumiar força abans de dir que sí, però vaig acceptar. És un honor presidir una entitat amb la història d'Òmnium i, alhora, un repte personal com a dona, que entomo amb tota la humilitat del món. Ens queixem que les dones no som prou visibles i ser presidenta d'Òmnium Bages-Moianès, l'entitat més gran d'aquestes dues comarques, era una manera d'obrir finestres per a mi i també per a d'altres dones. En soc la segona presidenta i tenim la primera junta de la història en què hi ha més dones que homes. Espero que algun dia no calgui destacar-ho com un fet excepcional. Aterrar-hi en plena pandèmia no ha estat gens senzill, amb reunions

virtuals i menys activitat presencial, però estem il·lusionats i anem reprenent la nostra activitat, amb moltes ganes de celebrar els seixanta anys d'Òmnium Cultural i l'any que ve els cinquanta anys de la nostra seu local.

? Què ens pots explicar de la teva entrevista amb Jordi Cuixart al Conservatori?

? El Jordi Cuixart és un líder nat. Dels pocs que tenim al país. És coherent i la presó diria que l'ha enfortit. Va insistir en un dels trets diferencials d'Òmnium: sumar sempre que sigui possible, fixar-nos més en allò que ens uneix que no pas allò que ens separa. Ens en sortirem si anem junts. Si el poble va arribar fins a l'1 d'Octubre és perquè va aconseguir posar-se d'acord amb un objectiu mobilitzador. Si ho hem fet una vegada, podem repetir-ho. Aquest és el seu pensament. Ell diu: "Ho tornarem a fer i ho hem de fer millor". Té una mirada de futur que ara és més necessària que mai. El desànim, la pandèmia, la sensació que els polítics no compleixen amb el mandat de Primer d'Octubre i l'emprenyament generalitzat, no poden ser excuses per no continuar empenyent. Ens falta perspectiva històrica per analitzar el present i tot el que hem viscut els últims anys, perquè hem arribat molt lluny com a país. No hem arribat on volíem, però en lloc de defallir hem de continuar caminant. No tenim alternativa.

? Has fet llibres per encàrrec i d'altres de més personals. Com va ser *Sentir Manresa*?

? És un llibre que vaig escriure en un moment vital molt intens, el 2008, quan era a punt de néixer el meu primer fill, i després de posar-me d'acord amb l'editor Antoni Daura. Recordo que el vam començar a pensar amb el Daura abans que jo fes un viatge a l'Argentina, just quan vaig plegar d'Ona Catalana. Volia un llibre de Manresa amb unes característiques especials i que ningú no havia fet encara. És un llibre especial perquè a més dels textos també vaig fer-ne les fotos i és poc habitual que la mateixa autora ho faci tot. Hi explicava com havia nascut el meu vincle amb la ciutat, l'escenari de les nostres vides. Recordo que anava a fer fotos a punt de parir. Va ser una experiència vitalment molt plena.

? I quina és la història que expliques a *La força de l'ànima*?

? És la història real de la Maria Josep Pazos. Estava en un coma irreversible i quan la família pensava que ja era el final, la germana i el marit li van posar la cançó dels Convidats *Estic esperant* i va començar a plorar. Va ser l'inici de la seva recuperació. Aquesta història personal la va explicar en una entrevista a RAC1 i es va proposar fer-ne un llibre. Ens vam conèixer al cap de pocs dies i vam congeniar de seguida. La Maria Josep és la protagonista del llibre i jo vaig escriure l'experiència que va viure després de passar moltes hores amb ella i la família. Havia acabat de parir el meu segon fill, estava alletant-lo i vaig començar a escriure un llibre sobre la mort. No he sentit la vida mai tant a prop com en aquells mesos, que van ser d'una gran intensitat física i emocional.

El perfil

Foto: Francesc Rubí.

Anna Vilajosana Garcia neix a Manresa el 18 de setembre de 1970. De pares manresans, Joan, manyà i muntador de màquines tèxtils de cal Payàs, i Maria, teixidora de cal Torrents. Treballaven al mateix sector i els seus llocs de feina eren a tocar. Té una germana, la Lourdes, que fa de terapeuta. Vivien al Remei de Dalt i va començar l'escolarització a l'Acadèmia Ribas del carrer Sant Salvador. La van tancar quan feia vuitè i va passar al Francesc Barjau, quan ja vivien a la Sagrada Família. Fa BUP i COU al Pius Font i Quer i, després de fer la Selectivitat, estudia Periodisme a la Facultat de Ciències de la Informació a la UAB, on es llicencia el 1993. Més endavant fa un Postgrau en Comunicació i Administració Local també a la UAB, que acaba el 2009. Es recicla amb cursos de formació continuada, mentre treballa de coordinadora de la demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes. La primera feina amb contracte és a la Casa d'Oficis, situada del carrer del Balç, del març de 1989 a l'agost de 1991, de muntatge i composició de textos, amb Josep Tomàs i Montserrat Ayala, en un Programa Ocupacional de l'Ajuntament. Es va iniciar periodísticament a la revista **El Pou de la gallina** (1988-1993). L'octubre de 1989 s'incorpora a Ràdio Ciutat del carrer Nou, fins al juny de 1991. D'octubre de 1990 a juny de 1992 entra també com a redactora d'informatius a la Televisió de Manresa (TVM). Després torna a la

ràdio per treballar en el nou projecte comunicatiu de Flash FM, del setembre de 1992 a l'octubre de 1994. Del gener del 1994 a juliol de 1999 fa de corresponsal al Bages del diari *Avui*. En acabar la carrera entra a treballar a *Regió7* (octubre de 1994 a desembre de 2001). Des del setembre de 1997 està casada amb el locutor, músic i fotògraf Xavier Serrano, amb qui han compartit diversos projectes professionals i amb qui té dos fills: l'Isaac i l'Hug.

És corresponsal del Bages-Berguedà de *La Vanguardia*, de l'agost de 1999 al desembre de 2001. De gener de 2002 al desembre del 2005 passa a dirigir les emissores Ona Centre i Ona Música Centre de la Cadena Ona Catalana. Plega quan Ona Catalana és absorbida per la Cadena Ser. El gener del 2006 fa un viatge a l'Argentina, que aprofita per recuperar vincles familiars i que marca un canvi d'etapa. És coordinadora del Projecte Educatiu de Ciutat (PEC) de setembre del 2005 al juny del 2010 i d'octubre de 2007 a desembre de 2008 treballa per a la productora audiovisual E2S, amb el Dani Sala i Núria Sala. Del setembre de 2010 a 2014 és *freelance* i amb Montserrat Ayala munten Repunt Comunicació, que ofereix serveis de comunicació integral a empreses i institucions. Des del setembre del 2014 treballa al Col·legi de Periodistes com a coordinadora de la demarcació de la Catalunya Central. S'hi està fins al desembre del 2020. En aquest període s'implica activament en la celebració de l'any Josep Maria Planes i es vincula al festival literari Tocats de Lletra i al programa de pensament Cosmògraf, del qual assumeix tasques de comunicació durant el 2020. Des del gener de 2021, és la responsable de l'Àrea de Comunicació, Protocol i Relacions Institucionals de la gerència territorial de la Catalunya Central de l'Institut Català de la Salut (ICS) i des del 22 de desembre del 2020 és presidenta d'Òmnium Bages-Moianès. Ha presentat llibres i presentat i moderat molts actes, i és autora del llibre *Sentir Manresa* (2008), de l'editorial Parcir, amb una segona edició el 2017, revisada i ampliada, i de *La força de l'ànima*, la història de Maria Josep Pazos, publicada el 2013 per Angle Editorial, i en castellà, *La fuerza del alma*, per Lectio Ediciones. També és autora de diversos llibres per encàrrec: *Escola Joviat: 50 anys fent escola*, a proposta del director del centre, Jordi Vilaseca, el 2011. El 2012 publica, per encàrrec de l'editorial Ara llibres, *Sense tu*, banda sonora de la sèrie Polseres vermelles. Els autors de la cançó eren el grup de joves Teràpia de Xoc. El 2016, per encàrrec de Valentí Martínez, *FUB, la universitat que avança*, amb motiu dels 25 anys. En l'àmbit local, el 2017 va ser membre de la Comissió Permanent del 125è aniversari de les Bases de Manresa com a periodista i va ser comissària amb Francesc Comas de l'exposició organitzada al Museu de la Tècnica el 2018: *Del PTV al TDK*, sobre la Manresa de 1940 a 1960. Des del setembre del 2015 és columnista a *Regió7* i des del maig del 2018 els seus articles es publiquen a la contraportada, primer dels diumenges i després dels dissabtes, amb fotografia del seu company Xavier Serrano. Des del 2019 és membre de la Comissió de Comunicació de Manresa 2022 i del jurat del Premi Joaquim Amat-Piniella.